

forgjæves søge Udgiftsposter, som svare til disse „diverse Udgifter“. Her gjøres altsaa Udgifter i Grønland, som hverken ere særlig bevilgede eller fremtræde i Statsregnskabet, men som Ministeriet anser sig berettiget til, fordi de bestrides af Udbyttet af Udsendingen. Heri kan Statsrevisionen ikke være enig med Ministeriet, og den maa hævde, at der for Fremtiden gives en fuldstændig og overfluelig Regnskabsoversigt over Indtægten og Udgiften i Grønland. Da Ministeriet ved Forklaringen af de tvende Nota havde bemærket, at Underfundet var dækket „ved Beholdningen, som ikke er anført paa Udbraget“ har Statsrevisionen tillige hævdet, at der ogsaa maa „gjøres Rede for Beholdningerne, deriblandt Pengebeholdningerne“. Udvalget maa meget paaffjønne Statsrevisionens Vedholdenhed for omsider at faa bragt Orden og Fuldstændighed tilveie i de grønlandske Regnskaber. Hvor vanskeligt dette imidlertid er, fremgaar af efterstaaende Dplysning, der findes i Beretningen Side 112: „I Skrivelse af 4de Marts 1869 meddelte Ministeriet Statsrevisionen, at der vilde blive indledet Korrespondance med Inspektorerne og Kolonibestyrerne i Grønland om Forandringer i Regnskabsvæsenet.“ Paa Forespørgsel om, hvorvidt denne Korrespondance havde ledet til noget Resultat, blev der 24de Juni forrige Aar svaret, at: „en Korrespondance om Regnskabsvæsenet er indledet, men har endnu ikke ført til Forandringer i Regnskabsvæsenet, da Inspektorerne's Bemærkninger paa Grund af

tilfældige Omstændigheder endnu ikke ere modtagne“.

I sidste Folkethingsudvalg angaaende Statsrevisionens Beretning for 1867—68 omtales Undladelse af Licitationer ved Anskaffelser til den grønlandske Handel. Aar oplyses, at man herefter kjøber Smør i Viskdaaser saavel til Kolonierne som til Skibene, hvorved Prisen for hvert Pund bliver 56 St. Og saa under denne Form maatte Leverancen vistnok kunne udbydes til Licitation. — Ved samme Leilighed oplyser Statsrevisionen, at der af Tadenærk i 1867—68 var i Handelsens egen Bødkerstue forarbejdet 813 Stykker 2 Løndsfaade, foruden hvad der var anskaffet efter den for 5 Aar afsluttede Kontrakt. Da Statsrevisionen udbad sig en Regnskabsoversigt over det stedfundne Arbejde, gaves istedetfor Regnskab blot Dplysninger om, at det store Antal Faade kun undtagelsesvis gjordes behov i dette Aar, hvorhos paastodes, at de bleve billigere og bedre ved at forarbejdes i Handelsens eget Værksted. I den Anledning tilføier Statsrevisionen Side 115, at „det er paafaldende, at en saa utilfredsstillende Forklaring gaar igjennem Direktoratet og oversendes af Ministeriet som tilstrækkeligt Svar paa det Spørgsmaal, der var rettet til det.“ Der sluttes med, at „paa Grund af den fremrykkede Tid har Statsrevisionen ikke kunnet søge yderligere Dplysninger“, en Udtalelse, der foranlediger Udvalget til at henlede Statsrevisionens Opmærksomhed paa ved slige Leiligheder at vedføie Skrivelse's Datum.

§ 17. Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet.

Som Exempel paa, hvorledes Instituter, der staa under samme Ministers Bestyrelse, kunne beregne sig uventede Fordele hos hinanden, fortjener at fremdrages et Forhold, som kun paa Grund af det omspurgte Beløbs Ringhed ikke har fremkaldt en særlig Indstilling fra Statsrevisionens Side. Paa Finantsloven for 1869—70 negtedes Sædtillægget til det fgl. Theater og Kapel til Beløb 15,000 Rd. Til Erstatning herfor optoges

paa Tillægsbevillingsloven for f. A. følgende Sætning „Renter og Afdrag af Theatrets Gjæld til Soro Akademi for Finantsaaret 1868—69 estergives“. Denne Sætning forstodes saaledes, som om dette Beløb 13,900 Rd. blev affirevet paa Gjældsposten for vedkommende Aar, men da det allerede var indbetalt af Theaterbestyrelsen, blev det tilbagekrævet med Fordring paa Rentegodtgjørelse for den Tid, Beløbet havde indstaaet i Soro